

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **Mgr. J. P.**, *zastúpeného advokátom JUDr. V. F.*, proti žalovanému: **Národný inšpektorát práce**, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. marca 2006, č. S/2006/00407, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. mája 2008, č. k. 2 S 3/2006-37, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o t v r d z u j e** napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. mája 2008, č. k. 2 S 3/2006-37.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia zo dňa 10. marca 2006, č. S/2006/00407, ktorým bolo podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe) zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 21. decembra 2005, č. 53/2005. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol skončený štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe so štátnym zamestnancom Mgr. J. P. – žalobcom, z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii od 01.01.2006, pretože štátnozamestnanecké miesto žalobcu vo funkcii samostatný radca – inšpektor práce

v stálej štátnej službe bolo schválenou systemizáciou zo dňa 29.11.2005 pre Inšpektorát práce Prešov s účinnosťou od 01.01.2006 zrušené a k trvalému preloženiu štátneho zamestnanca podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe nedošlo, pretože služobný úrad žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom nedisponuje. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Navrhol ho zmeniť, žalobe vyhovieť v plnom rozsahu a priznať trovy konania a trovy právneho zastúpenia. V odvolaní uviedol, že krajský súd pochybil, keď si neosvojil vyjadrenia žalobcu v podanej žalobe, ktorými zdôvodňoval nesprávnosť rozhodnutí o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru a súd sa nevyporiadal s tou skutočnosťou, že síce malo dôjsť k zrušeniu jedného miesta s platovou triedou 6, ale táto skutočnosť sa nijak neprejavila v úspore miezd, čo by bolo logickým dôsledkom organizačných zmien. Za danej situácie mal žalovaný (podľa názoru žalobcu) preukázať, že došlo skutočne ku zrušeniu pracovných miest a nešlo iba o technickú chybu v príslušnom materiáli, t.j. omylom bola uvedená platová trieda o 1 menej, ako boli stanovené finančné prostriedky. Z predložených dokladov žalovaného nevyplýva, že by nešlo o takýto omyl a skutočne došlo k zrušeniu jedného pracovného miesta. Žalobca ďalej zopakoval, že krajský súd sa nesprávne vyporiadal aj s otázkou, že so žalobcom bol ukončený štátnozamestnanecký pomer v zmysle § 40 ods. 2 zákona o štátnej službe, pričom žalobca v čase, keď došlo k ukončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, nevykonával činnosť v zmysle § 40 ods. 2 uvedeného zákona, v tom čase bol postavený mimo štátnu službu. Ďalej žalobca uviedol, že krajský súd prijal oznámenie právneho zástupcu žalovaného, že predloží akési dôkazy, ktoré nepredložil na ostatnom pojednávaní, a aj napriek tejto skutočnosti, že žalobca sa nemohol oboznámiť s akýmiś písomnými dôkazmi, i napriek tomu krajský súd vyniesol rozsudok. Žalobca má za to, že v tomto jasne a zreteľne porušil krajský súd ustanovenia OSP o postupe konania pred súdom, ako aj konanie samotného súdu. Ďalej poukázal na zlý postup krajského súdu aj v tom, že žalovaný pri svojej obrane používal jednak zákon o štátnej službe a jednak aj Zákonník práce. Podľa názoru žalobcu tieto dve právne normy nie je možné zlúčiť vzhľadom na tú skutočnosť, že zákon o štátnej službe je zákon, ktorý pokrýva celú oblasť štátnozamestnaneckých pomerov, ako aj práv a povinností z takéhoto pomeru vyplývajúcich a nie je možné používať k tomu aj Zákonník práce. Krajský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy založené v spise a na základe toho prijal nesprávne právne závery. Žalobca ďalej uviedol, že chce upozorniť Najvyšší súd SR v Bratislave, že v identickej veci už najvyšší súd rozhodol, a to rozsudkom vedeným pod sp.zn. 1 Sžo 100/2007, zo dňa 27.05.2008. Aj so žalobcom bol rozviazaný štátnozamestnanecký pomer za tých istých podmienok a z tých istých dôvodov, ako so žalobcom, ktorý bol účastníkom konania vo vyššie uvedenej veci.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril. Na odvolacom pojednávaní jeho právna zástupkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil v plnom rozsahu. V podrobnostiach poukázala na písomné vyjadrenie k žalobe. Ďalej uviedla, že v tomto vyjadrení niekedy omylom poukázali na Zákonník práce ale mali na mysli zákon o štátnej službe, čo jasne vyplýva z toho, že Zákonník práce ustanovenia, na ktoré sa odvolávali, neobsahuje.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Rozhodol na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 OSP) dňa 27. mája 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených administratívnych spisov a spisu krajského súdu vyplýva, že predmetom súdneho preskúvacieho konania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 10. marca 2006, č. S/2006/00407, ktorým bolo podľa § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov, ktorým bol so žalobcom skončený štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii od 01.01.2006, pretože štátnozamestnanecké miesto žalobcu vo funkcii samostatný radca – inšpektor práce v stálej štátnej službe bolo zrušené schválenou systemizáciou zo dňa 29.11.2005 pre Inšpektorát práce Prešov s účinnosťou od 01.01.2006, a k trvalému preloženiu štátneho zamestnanca podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe nedošlo, pretože služobný úrad nedisponuje žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Súdne preskúvacie konanie a jeho špecifiká upravuje piata časť OSP (Správne súdnictvo). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou, ktorá musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 1, 2 OSP). Žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 250b ods. 1 OSP). Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 OSP).

V danej veci bolo žalobcovi rozhodnutie žalovaného doručené dňa 16.03.2006. Žalobu podal dňa 18.04.2006 na Okresný súd Prešov (ktorý ju uznesením postúpil Krajskému súdu v Prešove); rozšíriť rozsah napadnutia mohol v dvojmesačnej lehote od doručenia napádaného rozhodnutia, teda do 16.05.2006. Rozšírenie rozsahu

napadnutia rozhodnutia správneho orgánu znamená nielen rozšírenie žaloby na ďalšie výroky napadnutého rozhodnutia, ale aj vytýkanie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia práv žalobcu. Rozsahom a dôvodmi žaloby je súd viazaný s výnimkou prípadov uvedených v § 250j ods. 3 OSP.

V podanej žalobe sa uvádza, že v čase, kedy bol so žalobcom ukončený štátnozamestnanecký pomer odvolaním k 31.12.2005, nevykonával druh štátnej služby 2.11.3, ako to uvádza vedúci služobného úradu Inšpektorátu Prešov a aj nadriadený orgán – Národný inšpektorát práce Košice, pretože bol zaradený mimo štátnu službu a nemohol vykonávať druh štátnej služby, z ktorej bol odvolaný. Žalobca mal za to, že služobný úrad nepostupoval v jeho prípade v zmysle § 35 ods. 1 zákona o štátnej službe z toho dôvodu, že sa v súčasnosti nenaplnila podstata § 33 zákona o štátnej službe, a preto žiadal o jeho preskúmanie. Právny zástupca Mgr. J. P. prevzal zastúpenie až 21.09.2006. V odvolaní, podanom proti zamietajúcemu rozsudku krajského súdu, sú uvedené dôvody, ktoré neboli obsahom žaloby a neboli obsiahnuté ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Preto pokiaľ sa v odvolaní uvádza, že Najvyšší súd SR v Bratislave v identickej veci rozhodol, a to rozsudkom vedeným pod sp. zn. 1 Sžo 100/2007 zo dňa 27.05.2008, je potrebné zdôrazniť, že súd je v súdnom preskúmovacom konaní viazaný dôvodmi žaloby. V správnom súdnictve súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd viazaný podľa § 250h OSP. Správne sa preto krajský súd v prvostupňovom súdnom preskúmovacom konaní zaoberal dôvodmi žaloby, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vyporiadal. Pokiaľ žalobca namietal nesprávnu aplikáciu zákonov, podľa § 149 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe na štátnozamestnanecký pomer štátnych zamestnancov sa použijú primerane ustanovenia § 13, § 35, § 39 ods. 1, § 41, § 64, § 75, § 85 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 97 až 117, § 129 až 132, § 136 až 141, § 142 až 150, § 160 až 170, § 230, § 232 ods. 1, 3 a 4, § 233 až 236 a § 240 ods. 1 až 7 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov; na štátnozamestnanecký pomer štátnych zamestnancov sa použijú rovnako ustanovenia § 177 až 185, § 187 až 198, § 217 až 222 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Stanovisko Úradu pre štátnu službu k aplikácii zákona o štátnej službe je založené v pripojenom administratívnom spise ako číslo listu 12.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k takému porušeniu zákonných ustanovení zákona o štátnej službe, ako to v žalobe tvrdil žalobca, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale naň ako

na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.2008).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Z dôvodov uvedených vyššie preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd so zreteľom na výsledok odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca nemal úspech ani v odvolacom konaní a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27. mája 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová